

Тѣ бѣхъ оставени невързани. Но ужасъ бѣ парализиралъ силитѣ имъ, та нито имъ минуваше прѣвъ ума мисль за бѣгане. То, дѣйствително, бѣше немислимо.

Една минута гробно мълчание.

Марчевъ извика високо и тържественно:

— Мехмедъ циганинътъ, отъ Клисура, по причина на троекратно опитване да избѣгне изъ затвора, съ гнусната цѣль да служи на неприятелитѣ на България, е осъденъ отъ Върховния Съвѣтъ на смъртно наказание, за примѣръ на други подобни прѣдатели! Послѣ се обърнѣ къмъ осъденитѣ възстанници:

— Господа, обърнете се право срѣщу Мехмеда...

Тѣ сторихъ това, като автомати.

— Дайте по пушка на сѣки едно отъ тѣхна милость...

Возстанниците, развълнувани вржчихъ пушкитѣ си. Осъденитѣ ги поехъ, съ оглупѣли отъ смайване лица.

— Опушнете тогова сега, де, по моята команда: едно, двѣ, три!..

Гръмежъ растресе яроветѣ и облакъ димъ покри четворицата души.

Циганинътъ стоеше правъ, както си бѣ вързанъ на дървото. Ни единъ крушумъ не бѣ го улучилъ. Стрѣлячитѣ, вѣроятно, не бѣхъ въ него мѣрили. Но той приличаше на мъртвецъ.

— Срамъ, господа! извика Марчевъ гнѣвно, — втори пхтъ!

И той повтори командата си. Пушкитѣ пакъ гръмнахъ... Циганинътъ кљомнѣ и провѣси рждѣ на долу.

Отъ връха изржкоплѣскахъ.

— Вашето наказание въ това се състоеше, да се кръстите въ кръвта, господа, за тоя пхтъ. Благодарете на великодушнето на Огнянова и на милостята на всенния съвѣтъ.

Когато четворицата разбрахъ, че сѣ спасени, тѣ